

Πῶς ἀκούσαμε τ' ὄνομα

Τὸ ποτάμι κατέβασε
νεκρά ἄλογα, νεκροὺς ἀνθρώπους
καὶ στρατιωτικὰ συντολίμια,
ἐνδεικτικὰ πολέμου
ἢ ἐπισήμων πράξεων ψηλά στὸ ποτάμι,
μὰ πέρασε, ὅλα
περνοῦν, αὐτὸ γίνεται
μὲ τὸ ποτάμι. Μετὰ
ἕνα στρατιώτης σ' ἕνα κούτσουρο
πέρασε. Φαινόταν μεθυμένος
καὶ τὸν ρωτήσαμε Γιατί
αὐτὸς καὶ αὐτὴ ἡ σαδοῦρα
κατέθηκε ἔτσι ὡς ἐμᾶς
ἀπὸ τὸ παρελθὸν ψηλά στὸ ποτάμι.
«Φίλοι», εἶπε ἡ μεγάλη
Μάχη τοῦ Γρανικοῦ
μόλις κερδήθηκε
ἀπ' ὅλους τοὺς Ἕλληνες ἐκτός
ἀπὸ τοὺς Λακεδαιμονίους καὶ
μένα: αὐτὸ εἶναι ἕνα δατεῖο
ἀνάμεσα σὲ μένα καὶ σ' ἕνα ἀνθρώπο
μὲ τ' ὄνομα Ἀλέξανδρος, ποὺ
ὅλοι ἐσεῖς, μὲν—μὲν
θὰ τὸν ἀκούτε γιὰ θεοῦ.

Ντενίξ Λέδεροβ (1923)

"Ελα ἐνώπιος στὴν παρουσία τῶν ζώων

"Ελα ἐνώπιος στὴν παρουσία τῶν ζώων.
Ἀνθρώπος κανεὶς δὲν εἶναι ἄδολος ὡπὸς
τὸ φίδι. Τὸ μοναχικὸ ἄσπρο
κουνέλι πάνω στὴ στέγη εἶναι ἕνα ἄστρο
ποὺ τινάζει τ' ἀφτίδα του στὴ βροχή.
Τὸ λάμα ποὺ πολὺλόκα
διπλώνει τὰ πασιὰ του πόδια νὰ καθήσει
ὄχι περιφρονεῖ ἀλλὰ γαλήνιο
ἀδιαφορεῖ γιὰ τὴν ἀνθρώπινη ἐπιδοκμασία.
Τὴ χαρὰ ὅταν ὁ ἀνέγνωνας ἀρμαντίλλο
μᾶς οἶχνει ματιὰς καὶ δὲν
συντομεύει τὸ τριπόδισμά του
πάνω ἀπ' τὸ μονοπατάκι πρὸς τὰ φεινικό-
θαμνα.

Ποῖα εἶναι αὐτὴ ἡ χαρὰ; ποὺ κανένα ἔξω
δὲ διατάζει, μὰ ξέρει τί πρέπει νὰ κάνει;
Ποὺ τὸ φίδι τίποτα δὲν ἔχει ἐλάττωμα,
ποὺ τὸ κουνέλι ἐπιθεωρεῖ τὰ παράξενα γέρο
του
σ' ἄσπρη σιωπὴ ἀστεριοῦ; Τὸ λάμα
ἀναπαύεται ἀξιοπρεπῶς, ὁ ἀρμαντίλλο
ἔχει κάποιο σκοπὸ ν' ἀκολουθήσει στὸ φει-
νικόδασος.
Αὐτὰ ποὺ ἦταν ἅγια μέιναν τὸ ἴδιο,
ἡ ἱερρότητα δὲ διαλύεται, εἶναι μὲ παρουσία
ὀρειχάλκινη, μόνο ἡ ὄψη ποὺ τὴν εἶδε
δίστασε καὶ στράφηκε ἀπ' αὐτήν.
Μὲ καὶ καὶ χαρὰ ξαναγυρᾷ, ὄντας σ' ἱερὴ
παρουσία.

"Όταν ἡ ἄσπρη οὐχὶ καίγοντας φέγγει,
ἡ ἄβυσσος τοῦ αἰώνιου φωτός
ἀποκαλύπτεται. Οἱ τελευταῖοι ἀραχνεῖς ἴσως
οὐχὶ μὲς στὰ
μαύρα ἑλκῆτα εἶναι νιφάδες
ἀσπρης στάχτης στὴν ἑστία τοῦ κόσμου.

Τὸ κρῖ τῆς θάλασσας εἶναι ἀντιστάθμισμα
σ' αὐτὴ τὴ μεγάλη φωτιά. Βουτώντας
ὡς ἔξω ἀπ' τὸ παντὶ ὠκεάνειο κρῖ
μπαίνουμε σ' ἕνα ὠκεανὸ δυνατό
μεσημεριοῦ. Ἀγιο ἀλάτι
σπιθίζει πάνω στὰ κορμὰ μας.

"Όταν ἡ πάχνη πάλι μᾶς τυλίξει
σὲ λεπτὸ μαλλί, μακάρι ἡ γεύση τοῦ ἀλατι
νὰ μᾶς φέρει τὰ μεγάλα γέρο μας βάθη.

Ἡ ἀναγνώριση

Ἀπὸ τὴν ὥρα τῆς καταιγίδας δυὸ νύκτες
τώρα
ὁ ἀέρας
εἶναι καθαρὸς ὡς τὸ νερὸ, τὰ δουνὰ
ἦσαν καὶ καθαρά.

"Ἐχεις δεῖ
ἔξω ἀπὸ τὸ ἄσπρο—αὐτὴ τὴν ὄψη
γέρο ἀπ' τὰ μάτια καὶ ἱστὺς κροτάφους;—ἔτσι
ποὺ
ξέρει στὸ διάολο καλὰ
πῶς ὁ θάνατος ἔρχεται—μὲ τὴ μορφή
ποῦ
ἐνὸς ξυλουργοῦ, ποὺ ἔρχεται
νὰ τὸν κερφάσει γιὰ καλὰ
μὲ τὸ μεγάλο σφυρὶ του καὶ
τὰ μυτερά κροτάφια.

Τὰ σύννεφα κάνουν
κινήματα πτήσης ἀλλὰ
μένουν κρεμώμενα. Οἱ οἰκοδόμοι
συνεχίζουν νὰ χτίζουν τὸ
διπλὸ σπίτι.

Τίποτα
δὲ θὰ συμβεῖ. Μὴ διαφάνεια
σώφας, ποὺ ἀποκαλύπτει
ὄχι κόσμεα μὰ τὸ σχῆμα τῶν κοκκίων.

Προχωρώντας δυτικὰ

"Ο,τι εἶναι πρόσωπο μέσα μου
σπεινιάζει, ἀμπέλι.

"Αν ἡ γυναῖκα εἶναι ἀσταθής,
ὥραία, εἶμαι πιστὴ στὴν

ἀμπέλι καὶ χένωμα, πέφτω
στὴν ἐποχὴ καὶ τώρα

εἶναι ὁ κερὸς τῆς ἀρμάνσης.
"Αν ὁ ὁλὸς τῆς

είναι νά 'ναι πιστή,
βορεινό άστέρι,

ώραία, κρατάω γερά
στό μαύρο ουρανό

και σήνομαι τη μέρα,
κι όμως καίω εκεί

στό γαλάζιο ή πάνω
άπό παλώματα σύννεφων.

Δέν είναι γένση
πό γλυκεία, πό άλμυρή

παρά νά 'σαι εύχαριστημένη που είσαι
τί, γυναίκα,

και, ποιά, έγω,
είμαι, μιά σκιά

που μακραίνει όπως ο ήλιος
προχωρεί, συρμένος έξω

σ' ένα νήμα θαύματος.
'Αν βαστάω δάση

αρχίζουν νά θυμούνται
σά δώρα, αγαθά, ένα καλάθι

ψωμί που πληγώνει
τους ώμους μου μιά με κλείνει

σ' εστιά. Μπορώ
νά τρώω καθώς πηγαίνω.

Τζών Τζίλλ (1924)

Μαγεμένη

ή άκτι ή είναι πάντα ένας δάσχος
και τη νύχτα

οί άμμοι έχουν μιά καμμένη γαλήνη
γύρω τους.

νεροκότσικες δομοειν μπρός άπ' τά κύματα
που άπλώνονται, ο άφρός συνοίξει.

Θέ μου, ήσουν χαριτωμένη σ' αυτήν
την αλώνια ύγρασία

το γυνωμένο σου σώμα με φόντο
ένα χαμηλό λόφο!

το μωρόλογο σπρώξιμο των κυμάτων στα-
μάτησε

σαν γλιστροησες τά ρούχα σου
και στάθηκες εκεί

γινωμένη από ύγρο και σκοτεινό κι ένα
τοιμημένο φώς ύψωμένη αδιάντροπα

σά νά σ' είχα μαγεμένη,

κλαίοντας άπ' την καρδιά σου, φοδιασμένη
πώς θα ξεσπαγες

ή θα ταλαντευόσουν και τόσο λίγο
μπροστά στα μάτια μου.

Τζών Χαίνης (1924)

Μέσα στον Πάγο

Μέ την πρόσση λάμπα του πνεύματος
κοιμάμενου νερού
νά μάς παίρνει άπ' τό χέρι.

Βαθύτερα κι όλο βαθύτερα,
μιά όλόφωτη μαυρίλα ν' άνοίγη
σαν τά φτερά του κορακιού -

όπως άν ένας βαρύς άνεμος
σηκώνόταν μέσα άπ' όλα τά σπύια
που ζήσαμε —

τό κρύο νά δομάει μέσα,
τά σκεπάσματα μας νά πετάνε πέρα
μέσα στο σκοτάδι,
κι έμεις, γιμνοί και μονάχοι,
νά ξυπνάμε για πάντα...

Στάνλεϋ Μόρς (1926)

Ούρλιαχτό

Δέν έχω χρησιμοποιήσει καλά τό σκοτάδι μου
Όστε τό μαυρόκ μπράτσο μου που κρέμεται
άπ' τον ώμο μου.

Όστε τό μαυρόκ μπράτσο της καρέκλας μου.
'Η βροχή μετατράφεται σύμφωνα μ' ένα σκο-
τεινό πρόγραμμα.

'Ας παντρευτεί ο άνεμος. Ξέρω πως ή Πλάση
Συνεχίζεται με την άγάπη. 'Η βροχή είναι μιά
σύντομος,

Δέ μπορώ νά κοιμηθώ ή ξαλωμένος ν' άγρυ-
πνώ. Κοιτάζοντας

Τους νεκρούς γυνάικ πίσω, πετάω

Τό καπέλλο μου στις κεφίδες τους νά ξα-
νασάσω.

Πώς προχωράει ή ζωή; Κάτι όπως ο ω-
κεανός
που χιτίζει νεκρό κοράλλι.

Γουίλλιαμ Χάντ

Φθινόπωρο στα λιβάδια

Σάν είσαι ξαλωμένος με την πλάτη στην
πόρτα του Νοέμβρη

ο χρόνος τ' ουρανό φαίνεται άτελής.

'Ανάμεσα άπ' τά δέντρα είναι μόνο τ' άστρα.

Στό πηγάδι θα τά έβλεπες πάλι.

Στό γαλάζιο σπίτι, που περιβάλλει τό φεγγάρι,
τό φώς της δεράντας είναι σά γεμιστό κε-
φάι.

'Η γυναίκα είναι μέσα και τραγουδά στις
γάτες.

Πάνω άπ' τό σπίτι τ' άστρα κάλλονται

σά νά τά βλέπω μόνο μερικά.

Τό κρύο χόμα με κάνει νά ξεχάσω τά κό-
καλά μου.

Στά δέντρα όσα φύλλα έχουν μείνει
άπειλούν νά ξεκοπούν για νά φύγουν ξαφνικά.

Μετάφρ. Σωκρ. Α. Σκαρτσής